

Μνήμη Μωσέως Μοναχού Αγιορείτου (1η Ιουνίου 2014)

[/ Γενικά Θέματα](#)

Ήταν το 1992 όταν για πρώτη φορά ερχόταν στην Κύπρο ως προσκεκλημένος του Ορθόδοξου Πνευματικού Κέντρου Αγίου Γεωργίου Μακρή στη Λάρνακα, για το Α΄ Θεολογικό Συνέδριο, που γνωριστήκαμε προσωπικά. Τον είχα «γνωρίσει» από τα πρώτα βιβλία του και κατάλαβα ότι ο μοναχός αυτός μιλά από πείρα κι άρα αληθινά και επώδυνα.

Συνδεθήκαμε με ειλικρίνεια, συναντηθήκαμε καρδιακά, επικοινωνούσαμε γνήσια. Οι συναντήσεις μας, στο Άγιο Όρος ή στην Κύπρο, δεν ήταν τυπικές. Λέγαμε τα νέα μας, σχολιάζαμε την εκκλησιαστική κι εθνική επικαιρότητα. Μιλούσε για τα λάθη και τα προβλήματα των αρχόντων με πόνο. Γνώριζε το βάθος και την ουσία των γεγονότων. Αγωνιούσε με την καλή αγωνία για την Εκκλησία και τη Ρωμιοσύνη.

Όσο για τα γραφόμενα και τις ομιλίες του, τι να πω; Μέσα από τις δοκιμασίες και το μακροχρόνιο πόνο της ασθένειας, γνώρισε τον εαυτό του και το Θεό και τον έδωσε στους ανθρώπους με αγάπη. Δεν προσπαθούσε να πείσει, ούτε και να χαϊδέψει πάθη. Άγγιζε τις καρδιές επειδή μιλούσε από την πείρα του. Ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος θα πει ότι «ο άνθρωπος που διδάσκει τους άλλους, παραχωρεί ο Θεός να πάθει θλίψεις και πειρασμούς για να μιλά από την πείρα του». Αυτό είχε πλήρη εφαρμογή στον π. Μωυσή.

Ξέρω ότι γράφω τα πιο πάνω κάπως σκόρπια, αλλά αδυνατώ να γράψω εγώ γι΄

αυτόν. Με αισθήματα ανάμεικτα, για τον άνθρωπο που μου γνώρισε τι σημαίνει υπομονή, υπακοή, εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, θυσία για τους αδελφούς. Αισθάνομαι ότι είναι ένας γίγαντας του πνεύματος, ένας ευνοούμενος του Θεού, ένας φάρος που το Άγιον Όρος προσέφερε στην Εκκλησία.

Ασφαλώς στο πρόσφατο ή απώτερο μέλλον κάποιιο θα ασχοληθούν με τον π. Μωυσή και τα έργα του. Τα δικά μου λίγα ψελλίσματα εκφράζουν την εσωτερική μου κατάσταση, που τώρα πια δε θα μπορώ να επικοινωνώ αισθητά και να συναντιόμαστε.

Θα μπορούσε να μην τον γνώριζα όπως και τόσοι άλλοι. Θα μπορούσε να έφευγε πριν 40 περίπου χρόνια με την ασθένεια που είχε. Όμως ο Κύριος της ζωής και του θανάτου παράτεινε τα χρόνια της ζωής του κι έδωσε σε μας τον π. Μωυσή για να προσφέρει το δικό του εμπειρικό λόγο. Πόσοι άνθρωποι με τη δική του δοκιμασία ενισχύθηκαν για να αντέξουν το δικό τους σταυρό! Πόσοι γεύτηκαν το γραπτό και προφορικό του λόγο κι έγινε αυτό η δική τους αρχή για γνώση της όντως ζωής!

Τα 62 χρόνια της ζωής που του χάρισε ο Θεός δεν τα έζησε «εις μάτην». Πάλεψε, αλλά δεν προσκολλήθηκε στην ασθένειά του. Κέντρο της ζωής του δεν ήταν ο ασθενικός εαυτός του, αλλά ο Χριστός ως «ο πρώτος και ο έσχατος, η αρχή και το τέλος, το Α και το Ω».

Οι κρυφοί αναστεναγμοί του, το δάκρυ και το αίμα της καρδιάς του κι όλα όσα συνιστούν μια δυνατή δοκιμασία δε γράφονται ούτε δημοσιοποιούνται. Τα γνωρίζει Εκείνος που τα επιτρέπει να γίνουν, για να δώσει τα χαρίσματα τα μεγάλα και ουσιαστικά «προς οικοδομήν του σώματος της Εκκλησίας». Χαρίσματα που χωρίς τον πόνο θα μπορούσαν να καταστρέψουν με την υπερηφάνεια αυτόν που τα έχει.

Τώρα ελεύθερος από την ασθένεια, τη θλίψη, τους πειρασμούς και τον όποιο αγώνα, πορεύεται προς συνάντηση του αγαπημένου Κυρίου Του που αγάπησεν «εκ νεότητος», που του αφιερώθηκε ολόκληρος και που διακόνησε τους αδελφούς Του.

Κι εμείς, συνεχίζοντας την τεθλιμμένην του βίου οδόν, ενισχυόμενοι από την ανάμνηση της παρουσίας του στη ζωή μας και από τα γραφόμενά του ως καταγραφή της εμπειρίας του, παρακαλούμε για τις πρεσβείες του.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com